

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **G. Z.**, nar. ..., státní příslušnost Arménská republika, doručovací adrese P. 8, L., V H. 1109/35, zast. Mgr. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem AK se sídlem v Praze 2 – Vinohrady, Ověnecká 78/33, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2016, čj. OAM-678/ZA-ZA14-ZA14-2015

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2016, čj. OAM-678/ZA-ZA14-ZA14-2015 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného správního orgánu ze dne 22. 3. 2016 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám řízení, kdy nebyl přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci, řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno a zákon špatně vyložen. Žalobce kategoricky nesouhlasí s tvrzením, že v zemi jeho původu neprobíhá ozbrojený konflikt, v Náhorním Karabachu vypukly nejsilnější boje od uzavření příměří v r. 1994, při střetech s arménskou armádou přišlo o život 12 ázerbájdžánských vojáků, Jerevan hlásí 18 padlých. Baku tvrdí, že

obsadilo několik vesnic a buduje novou palební linii, Ázerbájdžán podnikl otevřený útok a po celé délce hranic s Náhorním Karabachem se vedou boje. Žalobce žádal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Soudem ustanovený zástupce žalobce posléze žalobu doplnil, uvedl, že žalovaný zejména vůbec nezhodnotil skutečnost, že žalobce jako bývalý voják, který odmítl z důvodů svého svědomí vykonat příkaz na jeho známém, zjevně politicky motivovaný, by svým návratem do vlasti byl zcela jistě vystaven přímé hrozbě nelidského zacházení, mučení, resp. možných jiných neoficiálních a nezákonných praktik arménských ozbrojených složek, příp. neoficiálních vojenských skupin, včetně fyzické likvidace. Žalobce opustil zem původu z důvodu obav o život, po vykonání VŠ studia se přihlásil do armády dobrovolně, zaměstnání vykonával jako profesionál, ale sloužil dva roky v mírových jednotkách, svůj kontrakt posléze prodloužil, aby působil jako hraniční voják. V té době na hranici vládl relativní kliv a považoval toto za své poslání. Rozvržení služebních turnusů se skládalo z jednoho měsíce plnění povinností v Náhorním Karabachu, jednoho měsíce služby v Jerevanu a jednoho měsíce volna. Chtěl vykonávat povolání příslušníka armády s myšlenkou práce v mírových sborech a ochraně hranice, k výkonu nekalých praktik a neoficiálních rozkazů se neupsal. Rozhodl se proto nevykonat rozkaz nadřízených k tajné a nelegálnímu způsobem provedené diskreditaci politického aktivisty Ž. S., jež měl spočívat v uložení zbraní a střeliva do jeho vozu, jednalo se o rozpor s jeho svědomím, přesvědčením o legálnosti a přípustnosti takového rozkazu, navíc měl toto vykonat na osobě, kterou znal a které si vážil. Nemůže obstát argumentace žalovaného, že musel vědět, že bude takové úkoly v armádě vykonávat a že se k nim upsal dobrovolně. Akci hodnotí jako zneužití své osoby jako příslušníka ozbrojených sil při nelegálním zneužívání armády k odstraňování nepohodlných politických protivníků, vedené politickou mafii k upevnění svých subjektivních cílů. Sám žalovaný uvádí, že takové praktiky připouští informace MZV ČR čj. 120169/2015-LPTP. K ust. § 14a zákona o azylu pak žalobce uvádí, že všechna zde zákonem taxativně uvedená nebezpečí by se ho mohla v případě jeho návratu dotýkat, v Arménii na něho byl vydán zatykač, je tedy hledanou osobou za účelem potrestání. Skutečnost, že po něm nebylo vydáno mezinárodní pátrání, není podstatná, podstatné je jeho hledání v Arménii, tento doklad byl doručen domů. V případě návratu by byl okamžitě zadržen a potrestán, tedy, byl by vydán do situace hrozby vážné újmy, nelidského či ponižujícího zacházení či dokonce mučení v případě zadržení, stíhání či výkonu trestu v arménských věznicích. Na taková nebezpečí poukazuje i rozsáhlá zpráva U.S. Department of State – Country Reports on Human Rights Practices for 2015. Armenia (dostupné na <http://www.state.gov/j/drl/rls/humanrightsreport/index.htm?year=2015&dliid=252819#wrapper>), kde se mj. uvádí, že podobné praktiky arménské právo zakazuje, přesto jsou popisovány jak v chování příslušníků bezpečnostních sil, policie a ostatních donucovacích orgánů. Správní orgán si neobstaral prakticky žádné informace o zemi původu, které by věcně a časově odpovídaly datu podání žádosti, ani nezpochybnil žalobcova tvrzení o příkazu, který měl vykonat. Žalobci se následně podařilo získat i vojenskou knížku, z níž však plyne, že měl armádu opustit až po svém odchodu z vlasti, což zjevně není pravda. Po neprovedení černé akce odjel co nejdříve mimo Arménii, měl strach o život, pracoval přímo na hranici a bál se, že by v případě návratu na něho mohli nachystat např. to, že někoho zabil či podobně. Takové praktiky jsou běžné a jeho slova o situaci v armádě může potvrdit i výše cit. materiál na internetu, kde se uvádí, že v arménské armádě žijí vojáci ve špatných podmínkách, ovládaných korupcí, s nedostatkem odpovědných velitelů, špatné zacházení. Vojenská policie podrobuje vojáky ve vazbě fyzickým i jiným

formám zneužívání, zde odkaz na výroční zprávy Helsinského výboru. Žalobce se obává jak případného trestu, tak i možné fyzické likvidace bez soudu. S výpovědí žalobce se správní orgán nevypořádal, nedostatečně hodnotil aktuální politicko-bezpečnostní situaci v zemi, novou eskalaci konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem, která opravňuje aplikaci čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU z 26. 6. 2013.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil písemně dne 4. 8. 2016, kdy uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou, v pohovorech vyšly najevo rozpory, které žalobce ignoruje. S žalobcem bylo provedeno několik pohovorů, a to právě z důvodu závažnosti, kterou dané věci žalovaný přikládal. S ohledem na nesrovnalosti ve výpovědích žalobce však některým jeho tvrzením žalovaný neuvěřil. Žalobce si pletl délku maximální možné služby, nebyl schopen říci, kdy kterou službu vlastně nastoupil a skončil, rozpory vyzněly i v jeho tvrzení, jak měl informovat Ž.S. o akci, která se na něho chystala, jednou sám z cizího telefonu, podruhé jen tvrdil, že z telefonu doma mu sdělil, že se na něho něco chystá. Stejně nesrovnalosti plynou z vojenské a pracovní knížky. Ve vojenské knížce je uvedeno, že žalobce odešel z armády na vlastní žádost až v srpnu 2015, když údajně vycestoval z Arménie už 28. 7. 2015, v cestovním pasu je uvedeno vycestování 18. 6. 2016. V průběhu pohovorů sdělil dvě data nástupu k armádě do mírových sil, z pracovní knížky pak vyčetl datum třetí. Takových rozporů je v jeho vyjádřeních mnoho. Žalovaný pak poukazuje na to, že žalobce situaci v armádě označil sám za obecně známou, do armády nastoupil dobrovolně, musel s vykonáním takové služby „se vším všudy“ tedy počítat. Sám uvedl, že je v armádě posledních pět let, situaci tam dobře zná a nepotřebuje se s ní prostřednictvím listinných materiálů seznamovat. Správní orgán zaobstaral řadu materiálů, a to jak obecné povahy, tak povahy individuální, např. vyžádal zprávu o tom, zda je žalobce stíhán a zjistil, že mezinárodní zatykač na žalobce vydán nebyl. Žalobce rovněž sdělil, že část jeho rodiny se má dobře, mají práci, jsou zabezpečeni a naopak budou podporovat jeho zde v ČR. Pokud by situace v Arménii byla taková, jak ji žalobce líčí, jeho rodina by zřejmě čelila trestním oznámením např. o tajeň jeho pobytu. Není pravdou, že by vojenskou knížku předal žalobce žalovanému bezodkladně, uvedl, že mu ji z domova poslali přes známého, který cestoval do ČR, obdržel je 13. 2. 2016. Sám pak uvedl, že byl v PoS 14. či 15. 2., ale zapomněl na to. Povinnost tvrzení má dle judikatury Nejvyššího správního soudu žadatel o mezinárodní ochranu, žadateli bylo umožněno opakovaně vypovídat, předložit potřebné doklady, jeho výpověď však obsahuje nesrovnalosti a žalovaný je přesvědčen, že uvedené břemeno tvrzení žalobce neunesl. Dezerci z armády či neuposlechnutí vojenského rozkazu zná i český právní řád, takové jednání je sankcionováno, žalobce si musel být vědom, že právě vojenská služba je v tomto směru specifická a důsledky svého trestního jednání znal. Nechal si přeložit pas a koupil si letenku a teprve pak tento trestný čin spáchal. Žalovaný je přesvědčen, že zhodnotil situaci žalobce řádně a úplně, důvody mezinárodní ochrany neshledal a odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 37/2003, pojednávajícím o specifčnosti institutu azylu. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 31. 7. 2017 žalobce navrhl doplnění dokazování, a to skutečnosti, velmi důležité pro jeho tvrzení, která se však odehrála až po ukončení správního řízení. Jedná se o to, že Ž. S. byl v Arménii uvězněn, obviněn z údajného puče. Žalovaný přitom podstatu věci nijak nešetřil, chyběly mu proto relevantní

informace pro závěr, že žalobce skutečně opustil svoji vlast z obav z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, minimálně, že svým jednáním vyjádřil určitý politický názor a odůvodnění žalovaného na str. 5 rozhodnutí je nesprávné a nepřezkoumatelné. Správní orgán prakticky nepochopil podstatu věci, žalobce těžil jednak z internetu, jednak z podkladů HRW, hovořících o zatýkání dalšího množství lidí, též o snahách stoupenců, žádajících jejich propuštění. Žalovaný popisuje na str. 8 jednotlivé dílčí nesrovnalosti, ale neodůvodnil a nehodnotil, kterým informacím neuvěřil a proč. K uvedenému pověřená pracovnice žalovaného připomněla, že správní orgán považuje zhodnocení nesrovnalostí ve výpovědích žalobce na str. 8 svého rozhodnutí za řádně odůvodněné, nesrovnalosti shledal jak ohledně jeho služby, v nástupu k mírovým jednotkám, vše s porovnáním s údaji ve vojenské knížce, i v informacích o ukončení vojenské služby. Trvá na tom, že žalobce své břemeno tvrzení neunesl. **Krajský soud jednání odročil a dne 11. 9. 2017 provedl žalobcem předložené důkazy**, a to zprávy – „Ozbrojenci v Jerevanu drží policisty na stanici jako rukojmí, je to převrat, tvrdí“, „Tři lidé v Arménii uvěznění kvůli obvinění z podněcování masových nepokojů“ a „Arménie: omezená spravedlnost za policejní násilí“.

Pověřená pracovnice žalovaného zdůraznila, že provedené důkazy byly správnímu orgánu soudem zaslány, byly i dohledány a žalovaný konstatuje, že se přímo žalobce netýkají, ani jeho aktivit. Články dokládají, že Ž. S. byl zatčen, byl popisovaným aktivistou, lidé, kteří s ním spolupracovali, byli zatčeni či pronásledováni. Žalobce sám uvedl, že tohoto člověka znal od vidění při různých společenských akcích, obdivoval ho jako dřívějšího vojáka. Žalobce však vycestoval ze země legálním způsobem a nic nesvědčí o tom, že by státní orgány jeho země měly o něho zájem, sám žádný politický názor veřejně neprojevoval a demonstrací se neúčastnil, neboť již nebyl v zemi. Žalobu spatřuje žalovaný i nadále za nedůvodnou, své odůvodnění má za dostatečné. Správní orgán nedospěl k závěru, že by žalobce vyvíjel politické, či jiné snahy a projevy, které by mohly znamenat azylově relevantní pronásledování, z předložených zpráv plyne, že popsane události nastaly až po době vydání napadeného rozhodnutí, rozhodnutí tak uvádí všechny důvody, známé v době jeho vydání. Žalovaný též ověřoval, zda je žalobce mezinárodně hledanou osobou a zjistil, že tomu tak není. Zbraně, které měl podle rozkazu ukrýt u citované osoby, měl u rodiny, po jeho odjezdu si je policie vyzvedla. Uvedl též, že dostal výpověď, že se po něm ptali, ale rodinu již dále nikdo nekontaktoval. Z průběhu obou pohovorů plynou určité nesrovnalosti a žalovaný má pochybnosti o sdělované realitě. Žaloba je považována ze strany správního orgánu za nedůvodnou. Náhradu nákladů řízení správní orgán neúčtoval.

Zástupkyně žalobce připomněla, že podstata naplnění podmínek §§ 12 – 14b) zákona o azylu tkví v tom, že je nutné zjišťovat, zda žadateli do budoucna nehrozí pronásledování či ohrožení vážnou újmou, k tomu odkazuje na rozhodnutí NSS č. 1 Azs 227/2017 a jeho bod 41, tedy, není nutné, aby z podkladových zpráv plynuly konkrétní zmínky o žadateli, pokud je přiměřeně pravděpodobné, že s případem žalobce souvisí. Co do projeveného politického názoru je opět judikatura jasná. S ohledem na směrnici pak je důležité, zda politický názor je původci pronásledování žalobci přisuzován, nikoliv zda se přímo účastnil např. demonstrací apod. Žalobce projevil osobní sympatie, ovšem ve světle dalších zpráv ze země původu je jasné, že státní orgány vidí podporu pana S. jako vyjádření politického názoru. Ve správním spise se nacházela zpráva z r. 2015, konkrétně ze 7. 4. 2015, z níž plyne zadržení 4

osob v souvislosti s uspořádáním masových nepokojů, následně pak podklad MZV z 2. 2. 2016 potvrzuje dnes provedené důkazy a z nich plynoucí skutečnosti. Žalovaný se sám dotazoval, zda v armádě mohou být některé osoby pověřeny nestandardními úkoly a odpověď zní, že v postkomunistických sovětských republikách je v armádě možné všechno. Příběh žalobce zapadá do provedených důkazů, uváděl, že Ž. S. byl sledován, měly mu být podstrčeny zbraně, následně byl zatčen. V případě žalobce se tak jedná o přiměřenou pravděpodobnost jeho pronásledování a hrozby vážné újmy, pokud by nebyly shledány důvody pro uplatnění § 12 písm. b), jistě existují pro aplikaci § 14a) zákona o azylu. K bezproblémovému vycestování žalobce ze země původu je potřebné vidět, že ze země vycestoval velmi brzo poté, co odmítl splnění úkolu, státní orgány tak nemohly na tuto záležitost reagovat, neboť o ní ještě ani nevěděly. Je navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, na náhradě nákladů řízení žalobce účtuje náklady právního zastoupení.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Po projednání a přezkoumání věci a provedení navržených důkazů soud dospěl k závěru, že ve věci vydané rozhodnutí správního orgánu s odkazem na ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušuje a věc mu vrací k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 12. 8. 2015. Uvedl, že je státním příslušníkem Arménie, téže národnosti, je ženatý, v Arménii žijí jeho rodiče, 2 sourozenci a

manželka s dcerou. Všichni žijí v Ch., kde žil i žalobce do července 2015. 28. 7. 2015 žalobce vycestoval přes Ukrajinu do ČR, kam přijel 3. 8. 2015. Jako své vyznání uvedl apoštolskou církev, vlastní CP, nikdy nebyl politicky organizován. Má VŠ vzdělání – zemědělskou fakultu. Působil jako profesionální voják. V Arménii vlastní dům. K důvodům opuštění vlasti uvedl, že jako voják byl měsíc v Jerevanu, měsíc doma a měsíc u hranic s Karabachem. Bylo mu řečeno, že musí s dalšími nastražit do auta zbraně, granáty a bomby, bylo to v době protestů proti cenám energií. Měli být přivoláni novináři a mělo být vše svedeno na organizátory protestů. Žalobce organizátora Ž. S. považuje za hrdinu, přemýšlel o této věci a rozhodl se, že mu sdělí, co se na něho chystá. Poté však musel odjet ze země, hrozilo by mu zabití. Nemohl ani žádat o vízum, s pasem mohl pouze zakoupit letenku do zahraničí. Všechny zbraně, které měl umístit do auta, jsou u něho doma, až si je odnesou, již nemohl být doma, je hledaný, zakázka se měla uskutečnit v červenci. Jednalo se o měsíc, kdy byl ve výkonu služby, porušil tak rozkaz. Žalobce uvedl, že letěl do Kyjeva, poté vlakem do Užhorodu a taxíkem na hranice, 2. 8. 2015 přešel pěšky na Slovensko, podle mapy si našel nejkratší cestu a jel taxíkem do Prahy. U armády má smlouvu na tři roky. Kdyby tam zůstal, řekli by, že ho na hranicích s Karabachem zabili, nebo by ho zavřeli do vězení. Kdyby neměl smůlu, že sloužil, obdržel by tento rozkaz někdo jiný, on si žil dobře a má rád svoji zem, nechtěl ji opustit. Neví, co bude dělat, ale vrátit se nemůže. V průběhu pohovoru dne 18. 8. 2015 žalobce sdělil, že bydlel spolu s rodinou v Č. v bytě, patřícímu otci. Po VŠ sloužil v r. 2004 – 2006 ZVS, od r. 2012 do 2014 byl v mírových jednotkách a od července 2014 sloužil v Náhorním Karabachu na hranici s Ázerbájdžánem. Práce vojáka se mu líbila, proto vstoupil do těchto jednotek, ale nebyl nikam vyslán. Na hranici byl převelen na vlastní žádost, bylo to i finančně dobře ohodnoceno. Byl velitelem oddělení, asi 12 lidí, v hodnosti kapitána, jednalo se o stálý kolektiv lidí. Rozkaz k nastražení výbušnin do auta obdržel 15. 7. 2015, mělo se jednat o akt diskreditace Ž. – nelegální přechovávání zbraní. 16/7 byl poslán zpět do Karabachu, měli k dispozici auto, zbraně uložili u žalobce doma a přiděleným autem jeli 20/7 do Jerevanu. Do konce července měli sledovat Ž. auto, jeho denní rytmus, bez vědomí kohokoliv měli uložit do jeho auta zbraně. I Ž. kdysi sloužil v armádě, bylo to proti žalobcovu přesvědčení. 26/7 proto Ž. vše řekl, telefonicky, číslo zjistil od kamarádů, kteří s ním sloužili. Dříve ho na různých akcích potkával, např. křtiny syna kamaráda, různá výročí osvobození, měli společné přátele. Úkol měl být splněn mezi 20/7 a 30/7, kdy měli být oficiálně v Karabachu, takže by je s akcí nikdo nespojoval. Ostatní nevěděli, co chce udělat, považoval toto za správné vlastenectví. Doma si myslí, že je na Ukrajině, domů vůbec nevolal, má strach o svoji rodinu, myslí, že jsou odposloucháváni. Zbraně byly ukryté u něho doma, protože velel oné skupině. Rozkaz dostal od velitele, G. G. Kdyby o žalobci pochybovali, rozkaz by mu nedali. Nestandardní věci se děly, vojáci si vyprávěli, že se stane, že někoho přivedou na hranice, zastřelí ho a řekne se, že to udělali Ázerbájdžánci. To je v Arménii běžná věc, případně vás zavřou a třeba zabijí ve vězení. Rodině nic neřekl, pouze otci den předtím sdělil, že jsou doma zbraně a co se chystá, byl s Ž. a jeho kamarádem jediný, kdo to věděl, má jediný doklad, pas, ostatní jsou u armády. Během výkonu služby má právo v době dovolené vycestovat, musí sdělit, kam jede. Mohl si pouze koupit letenku na Ukrajinu, jinak by musel předložit vojenskou knížku a tu neměl. Rodině řekl, že odlétá služebně na Ukrajinu. Byl domluven s kamarádem, že Ž. vše po svém odletu vysvětlí, proto se nepředstavil a hovořil stručně. Stanoviště, kde sloužil v Karabachu, bylo označeno „“. Doufal, že z Ukrajiny se bude moci dostat do Evropy, protože cesta zpět pro něho není. Chtěl do ČR, protože se obával, že ze Slovenska by ho vrátili. V Arménii by se mohl

schovat tak měsíc, ale déle ne. Celá rodina pracuje, takže by neměla mít problém. Myslí, že zadání přišlo přímo z parlamentu, velitel by si toto nevymyslel, žalobce si pak vybral dalších pět vojáků. Má obavy o svůj život i o svoji rodinu. **Další pohovor byl s žalobcem proveden dne 19. 2. 2016**, kdy žalobce uvedl, že chce doložit vojenskou a pracovní knížku, když utekl, dali tyto doklady manželce. Utekl v červenci, ale je tam napsáno, že byl až do srpna a uvolnil se na svoji žádost, což není pravda. Poté ho dali do mezinárodního hledání, je vlastně dezertér. Od r. 2010 sloužil v armádě na smlouvu, základna byla na hraniční linii, hlídali hranici. Dále žalobce uváděl, co dostal za úkol, podobně jako výše, ovšem uvedl, že Ž. osobně neznal, ale jeho kamaráda. Párkrát se s ním viděl na různých oslavách, ví, že je to slušný člověk. Tenkrát mu zavolaal, že ho musí na něco upozornit, ale jinak vše řekl jen jeho kamarádovi. Dále sdělil, že jako voják mírových sil nastoupil v r. 2012, byl upozorněn, že sdělil r. 2010 a uvedl, že je to v pracovní knížce – 13. 10. 2011. Kontrakt měl končit v červenci 2017. Pas má jenom jeden, ten slouží jako občanský průkaz i cestovní doklad, vojenskou a pracovní knížku měl zaměstnavatel. Veliteli nemohl sdělit, že rozkaz nechce provést, jistě by se mu něco stalo. Zlikvidovali by ho jako svědka. Žalobce dále uvedl, že nadřízeným si stěžovat na daný úkol nemohl, byl by zlikvidován, minimálně uvězněn. Svým kolegům žalobce nic neřekl, neví, jaký byl jejich další osud. Vojenská policie přišla k nim domů v srpnu a zbraně odvezla. Dostal výpověď, dali ho do hledání a odvezli ty věci. Manželka chodí jednou týdně ke kamarádce, tam jí žalobce volá, aby nebyli posloucháni, čísla mění. Dokumenty mu přivezl známý z Arménie, otec je po něm poslal, dorazily 13. 2. 2016. Je hledanou osobou a stále se po něm ptají. Každý týden rodinu navštěvuje okrskář a rodina říká, že o něm neví. Na internetu četl o Ž., že ho stále sledují a něco proti němu hledají. Žalobce dále uvedl, že o podobných úkolech armády nevěděl, šel sloužit a měl smlouvu na tři roky, nemohl toho jen tak nechat. Zde má povolení k práci, studuje a učí se češtinu, vrátit se nemůže. Téhož dne byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu, uvedl, že se s nimi podrobněji seznamovat nechce, byl 5 let v armádě, ví, co se tam děje. Upozorňuje na to, že skutečnosti, uvedené v pracovní knížce, nejsou pravdivé, odjel v červenci a tam je napsáno, že výpověď z práce je v srpnu, odletěl 18. 6. a má strach, když píše toto, jestli na něho něco v těch dalších dnech nesvedli. Dne 18. 3. 2016 byl žalobce seznámen s vyjádřením Policejního prezidia ČR ze dne 25. 2. 2016, že na něho není vydán mezinárodní zatykač, uvedl, že doma ale hledanou osobou je, do Interpolu to možná nedali, je to tajné, když byl v armádě. On tento dokument nemůže do ČR přivést, má strach o rodinu, myslí si, že je tam v nebezpečí.

Krajský soud předně konstatuje, že ze správního spisu přehledně plyne, a to z přílohy k Předávacímu protokolu cizince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR – Policie ČR, Zastávka 7. 8. 2015 a jeho přílohy, tedy fotokopie cestovního dokladu žalobce, že tento cestoval letecky dne 28. 7. 2015 na Ukrajinu. Tento údaj se tedy časově shoduje s časovým určením žalobce dnem, kdy opustil zem původu. Z téhož protokolu je pak patrné, že do střediska žalobce přijel 2. 8. 2015. V průběhu dalších výpovědí pak žalobce vcelku konstantně popsal, jak nastoupil do služby v armádě, s přestávkami tam pak pracoval až do svého odletu ze země, soud na tomto místě konstatuje, že vzhledem k postupu času nepovažuje tak, jako žalovaný, za rozhodující diskrepance výpovědí žalobce určitý časový rozdíl mezi skutečnými nástupy k vojenské profesionální službě, když po doložení vojenské knížky jsou jeho služby jak u mírových sborů, tak na hraničním pomezí jasně dány a dokládají, že si žalobce pouze dobře nepamatoval tato data, ovšem sdělení o těchto

službách nelze nijak zpochybnit. Časové odchýlení pak v tomto kontextu soud nepovažuje za rozhodující, neboť pro věc samotnou, tedy tvrzení žalobce, nemá podstatný význam. V dalším pak žalovaný poukazoval ve svém rozhodnutí na diskrepance ve výpovědi žalobce v tom smyslu, že se rozcházejí jeho informace o tom, zda svoji výstrahu sdělil Ž. S. osobně, či prostřednictvím kamaráda. Zde soud podotýká, že i v tomto směru nespátřuje výrazné rozdíly mezi výpověďmi žalobce, neboť ten popsal, že Ž. telefonoval, sehnal si na něho číslo a informoval ho, že se na něho něco chystá, podrobnosti sdělil jeho kamarádovi. Za zcela pochybné však soud považuje vyjádření správního orgánu v tom smyslu, že žalobce věděl, že může být v armádě pověřen nestandardními úkoly a mohl tedy odejít ze služby dříve, než takový rozkaz obdržel. Zde soud zdůrazňuje, že se dle jeho přesvědčení jedná o zcela účelově použitý zkreslený závěr situace, kdy z podkladových zpráv vyplývá, že skutečně takové situace mohou v postkomunistických státech bývalého Sovětského svazu v armádě nastat a spojení těchto informací s tvrzením žalobce. Žalobce v průběhu pohovoru jasně uvedl, že postupně v průběhu služby takové informace zjišťoval a zcela jistě po něm nelze žádat, aby, dokud se sám nestal svědkem podobné události, předjímal, že se něco takového může přihodit i jemu. Žalobce vcelku konstantně uváděl, že služba v armádě byla pro něho čestnou prací, jednak nejdříve u mírových složek, později jako ochrana hranic státu. Krajský soud nepovažuje za seriózní žalobci vyčítat, že nepředjímal své pověření k úkolu, zabezpečujícímu určitou záštitu politickému cíli diskreditace opozice. Krajský soud po podrobném seznámení se s výpověďmi žalobce nemá závažnější důvod pochybovat o jeho věcném tvrzení a neshledal ani v podkladových materiálech, tedy použitých zprávách o situaci v zemi původu, ani ve výpovědích žalobce vcelku nic, co by jeho příběh zásadněji zpochybnilo. Nemůže tedy souhlasit se závěry žalovaného o nedůvěryhodnosti žalobcem uvedených tvrzení. Naopak, ve prospěch žalobce hovoří důkazy, konstatované soudem, které přibližují situaci v zemi původu žalobce, tak, jak dále pokračovala a vedla ke skutečnému uvěznění osoby Ž. S. a jeho spolupracovníků. Opoziční pozice této osoby již však byla žalovanému známa, a to ze zprávy „Arménie – Zpráva Tiskové agentury Arka, 7. dubna 2015“, která je součástí spisového materiálu. Soud je přesvědčen, že správní orgán nedostatečně posoudil skutkový stav věci, neměl zásadnější důvod zpochybnit věrohodnost žalobcovy výpovědi a je tedy na něm, aby v dalším řízení posoudil, zda žalobcem uváděné skutečnosti lze hodnotit jako důvodné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Vzhledem k tomu, jaký trest dle spisového materiálu žalobci v případě dezerte z armády hrozil, je pak potřebné zvážit, zda v jeho případě nejsou naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany, a to konkrétně dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy, zda není ohrožen ponižujícím zacházením či trestáním s tím, že obdobné praktiky se v zemi původu mohou dít. V této souvislosti je následující úlohou žalovaného, dle přesvědčení soudu, řádně a úplně zjistit, zda se v podobném případě může žalobce adekvátně obrátit na soudy či jiné orgány o účinnou pomoc. Jednak je nesporné, že zřejmě nemohl s armádou učinit dohodu o přechodu do zálohy, jak plyne z dokladu, který žalobce následně předložil, když zem původu opustil již v červenci 2015, jednak je vcelku pochopitelné i tvrzení žalobce, že s ohledem na všechny okolnosti jeho věci nebude po jeho osobě vyhlášeno mezinárodní pátrání. Žalovaný je povinen v novém řízení řádně zhodnotit všechny důvody, hovořící ve prospěch žalobcovy tvrzení, tyto opřít o řádná zjištění ve výše naznačených směrech a nehodnotit pouze skutečnosti, které dle názoru žalovaného hovoří v neprospěch tvrzení žalobce. Krajský soud je s ohledem na výše uvedené skutečnosti přesvědčen, že se tomu tak dosud

v průběhu správního řízení nestalo. V uvedených souvislostech pak krajský soud poukazuje na ucelenou dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně, kdy např. z rozhodnutí ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004 plyne vcelku podrobný výklad k různorodosti projevů politického názoru ve spojení s § 2 odst. 6 (4) a § 12 zákona o azylu, dále pak na rozhodnutí ze dne 29. 10. 2003, čj. 4 Azs 4/2003, kdy k pojmu „odůvodněného strachu z pronásledování“ soud připomněl, že se jedná o neurčitý právní pojem, jehož definici neobsahuje žádný právní předpis a kdy soud přezkoumává, zda ve vztahu k tomuto pojmu byla uplatněna zásada materiální pravdy, ukládající správnímu orgánu povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a zda na základě takto zjištěného stavu věci správní orgán dle logických pravidel kvalifikovaně rozhodl. V neposlední řadě pak rozhodnutí ze dne 11. 11. 2004, pod čj. 6 Azs 110/2004 řeší situace, kdy žadatel nemá faktickou možnost bez jisté újmy obrátit se o pomoc na příslušné orgány v zemi svého původu a kdy tedy správní orgán musí zaměřit dokazování i tímto směrem, neboť z pohledu ust. § 12 zákona o azylu jde o zjištění podstatné. Krajský soud je přesvědčen, že charakter situace, kterou žalobce vylíčil, je takovému stavu velmi blízký a dokazování této skutečnosti je pro věc samotnou velmi důležité. Na základě citovaných vad řízení přistoupil po přezkoumání a projednání věci krajský soud k zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), věc mu vrací k dalšímu řízení s tím, že správní orgán vezme v úvahu i skutečnosti, které v průběhu řízení soudního doplnil soud, jak výše uvedeno (§ 78 odst. 4 a 6 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., ve věci úspěšný žalobce účtoval náhradu nákladů právního zastoupení, která byla vyčíslena samostatným usnesením.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

10

29Az 18/2016

Hradec Králové 18. září 2017

Za správnost vyhotovení:
J. L.

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně